

Dones...

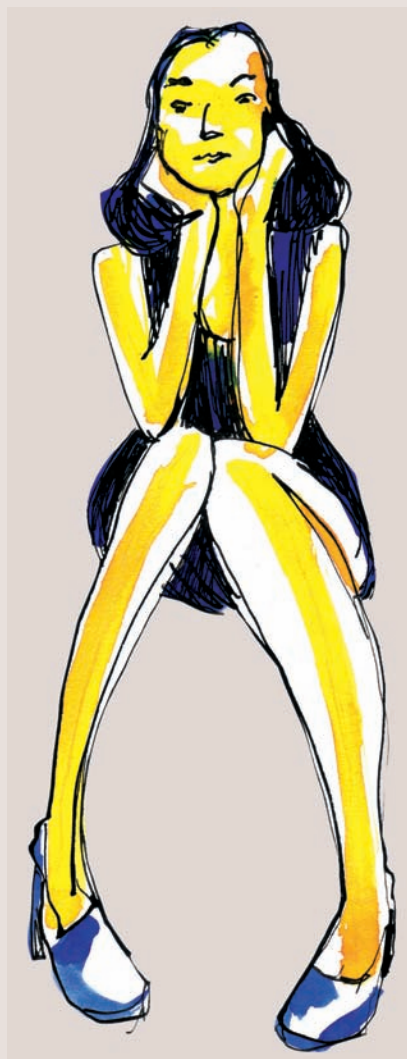
Hedda (*Hedda Gabler*), Martha (*Qui té por de Virginia Woolf?*), Helena (*Juicio a una zorra*), Melibea (*La Celestina*), Cornèlia, Rosa i la dida (*L'espera*) han envaït la cartellera teatral gironina i saltenca d'aquests dos darrers mesos. Tot un estol de dones que, a més de ser joves, cultes i boniques, posseeixen un caràcter fort i decidit que les impulsa a actuar, assenyadament o no, contra un entorn que les ofega i les fa sentir emocionalment inestables.

Al Teatre de Salt (2-3-12), i sota la batuta de David Selvas —un bon actor decidit a trobar també el seu lloc com a director—, Laia Marull es posava a la pell d'una Hedda que en poc s'assemblava al personatge creat per H. Ibsen ara fa més d'un segle, configurant-se com una seductora i malcriada filla de papà, químicament accelerada, que vol el món i els homes als seus peus. Una actualització lícita i comprensible si es pretén inscriure-la en un context més proper, que xoca, però, amb un suïcidi que dins aquesta nova perspectiva sembla del tot innecessari.

...i algun home

que, malgrat tenir al seu darrere una ferma i decisiva presència femenina, a finals de febrer s'alçava amb veu pròpia i no exempta de discòrdia: Caius Marci, (magnífic Joan Carreras), el valent i orgullós general romà creat per W. Shakespeare que protagonitza la primera mostra d'Àlex Rigola com a director resident del Canal: un muntatge depurat, nu i bell, que excel·leix a l'hora d'equilibrar la ràbia del crit amb la del silenci. Un Coriolà net i expurgat de tot allò que no incideixi directament en el personatge, i més centrat a plantejar una reflexió sobre el poder —amb la democràcia com a teló de fons— des de la prepotència i la seguretat que sovint atorga la fama, d'una banda, i des de l'estultícia, la manipulació i la manca de criteri, de l'altra.

En uns moments en què el diàleg sembla haver quedat en segon terme i que la imposició passi per davant de la raó, ben vingudes siguin totes les veus disposades a burxar-nos intel·ligentment la consciència.

DUJANS

L'endemà mateix, al Teatre Municipal, Emma Vilarasau desfermava tota la seva força de gran actriu en el combat extenuant i refinadament cruel que la Martha i en George mantenen dia rere dia, en una relació tan intensa com autodestructiva. Daniel Veronese dirigia aquest conegut text d'E. Albee i en feia un exitós muntatge que, com diu un repetit eslògan, «allà on va, triomfa».

Després d'estrenar al darrer Festival de Mèrida i arran de la seva bona acollida, Carmen Machi, una actriu que val la pena descobrir, s'enfrontava al mateix Zeus (el seu pare en la ficció) en un judici ideat per M. del Arco en què Helena de Troia reivindica el dret a l'oblit i a defensar-se amb dents i ungles de tots els càrrecs que se li imputen (T de Salt, 11-3-12). Mentre que al Municipal, 14 dies més tard, la Celestina (Carmen Gallardo) desplegava les seves arts «competint» amb una Melibea (Silvia Garzón) més manipuladora que la de F. de Rojas. Un muntatge plàstic i coral que va ser Premio Nacional de Teatro el 2008.

I a finals de març, a Salt, *L'espera* de R. Binosi ens transportava al segle XVIII, per explicar-nos com una capriciosa comtesseta (Marta Marco) és reclosa per la seva família en haver quedat embarassada d'un desconegut. Una descarada pagesa (Clara Segura) que li fa de contrapunt i la vella dida (Isabel Rocatti) seran tota la seva companyia fins que neixi la criatura.